

prima instanță: Judecătoria Hîncești
Judecătorul: E. Bulat
instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău
Judecători: N. Budăi, I. Muruianu, V. Efros

Î N C H E I E R E

6 septembrie 2017

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului, judecătorul
Judecători

Tatiana Vieru
Tamara Chișca - Doneva
Luiza Gafton

examinând admisibilitatea recursului declarat de Guștiuc Vitalie,
în cauza civilă la cererea de chemare în judecată depusă de Guștiuc Vitalie
împotriva Î.M. „Rotalin Gaz Trading” S.R.L., privind anularea actului de depistare a
încălțării clauzelor contractuale, dispoziției de deconectare a instalațiilor de gaze
naturale, actului de demontare a echipamentului de măsurare, deciziei de
recunoaștere a existenței clauzelor contractuale, calculului consumului de gaze
naturale conform sistemului paușal și facturii și repararea prejudiciului material,
împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 4 mai 2017, prin care s-a
respins apelul declarat de Guștiuc Vitalie și s-a menținut hotărârea Judecătoriei
Hîncești din 22 decembrie 2016,

c o n s t a t ă :

La 3 octombrie 2016, dl Guștiuc Vitalie a depus o cerere de chemare în
judecată împotriva Î.M. „Rotalin Gaz Trading” S.R.L., privind anularea actului de
depistare a încălțării clauzelor contractuale, dispoziției de deconectare a instalațiilor
de gaze naturale, actului de demontare a echipamentului de măsurare, deciziei de
recunoaștere a existenței clauzelor contractuale, calculului consumului de gaze
naturale conform sistemului paușal și facturii și repararea prejudiciului material.

În motivarea acțiunii, reclamantul a indicat că, la 17 septembrie 2014,
împreună cu fratele său, Huștiuc Igor, au devenit proprietari ai bunului imobil, situat
în orașul Hîncești, strada Mihalcea Hîncu nr.121, ap.6, prin succesiune, după
decesul mamei lor, Guștiuc Maria.

Astfel, cu privire la situația de fapt, dl Guștiuc Vitalie a comunicat că, la 27 iulie 2016, angajații Î.M. „Rotalin Gaz Trading” S.R.L., Chiosa V., Morari S., Nistor S., au întocmit actul de depistare a încălcării clauzelor contractuale nr. 221, dispoziția de deconectare a instalațiilor de gaze naturale și actul de demontare a echipamentului de măsurare la adresa locului de consum indicat supra. În actele de referință, a fost introdus în calitate de consumator final, mama decedată a acestuia, Guștiuc Maria.

Reclamantul a susținut că documentele menționate mai sus conțin mențiune că toate formularele sunt aprobate prin Hotărârea ANRE nr. 415 din 25 mai 2011. Prin aceeași hotărâre a fost aprobat și Regulamentul pentru furnizarea și utilizarea gazelor naturale. În opinia acestuia, actele respective contravin prevederilor punctului 80 din Regulament. Așadar, în niciun act nu a fost indicat nici o literă a acestui punct, deși sunt prevăzute 5 situații distincte. Prin urmare, acesta a opinat că situația din speță nu întrunește niciuna din prevederile invocate în actele contestate, din care motive urmează a fi anulate.

Un alt argument al reclamantului constă în faptul că actele contestate au fost întocmite în lipsa consumatorului final, însă a fost indicat în calitate de reprezentant al consumatorului, Stropșa Victor, ceea ce contravine punctului 119 din Regulamentul pentru furnizarea și utilizarea gazelor naturale. În acest sens, s-a explicat că Stropșa Victor nu este rudă cu mama lui și nici cu dânsul, mai mult, nici nu a fost împuternicit prin procură. Această persoană a fost un oaspete în imobilul lui, iar un contract de locațiune cu ultimul nu a fost încheiat, contrar celor invocate neîntemeiat de către pârât în răspunsul său la cererea lui prealabilă. De fapt, actele au fost întocmite în lipsa consumatorului final și a unui reprezentant legal al acestuia, însă pârâtul s-a eschivat de a indica acest fapt în documentele întocmite, pentru a preveni consecințele legale. Prin urmare, reclamantul a considerat că i-a fost încălcat dreptul la apărare.

De asemenea, dl Guștiuc Vitalie a precizat că, în conformitate cu punctul 81 din Regulament, consumatorul final urma să fie avizat cu cel puțin 5 zile calendaristice înainte de data preconizată pentru deconectare, prevedere nerespectată de către pârât și nici o factură de plată a gazelor naturale, care să conțină o mențiune cu privire la posibilele consecințe în cazul neachitării în termen a facturii, nu a fost primită până la momentul deconectării.

În aceeași ordine de idei, reclamantul a invocat punctul 108 din Regulament, conform căruia, Î.M. „Rotalin Gaz Trading” S.R.L. era obligat să înlocuiască echipamentul de măsurare cu altul, în cazul depistării unor nereguli. Or încălcările menționate în actul întocmit de angajații pârâtului nu s-au adeverit în urma efectuării constatării tehnico-științifice, și anume, în actul contestat este indicat că sigiliul de la echipamentul de măsurare a fost deteriorat, iar în actul constatării

tehnico-științifice s-a constatat că sigiliul lipsește. Astfel, nu este clar ce acțiuni au întreprins angajații pârâtului până a sigila echipamentul de măsurare în lipsa consumantului final și a unui reprezentant al acestuia și unde s-a pierdut sigiliul deteriorat arătat în act.

O altă divergență, în viziunea reclamantului, introdusă în actul întocmit de Î.M. „Rotalin Gaz Trading” S.R.L. se referă la demontarea mecanismului de evidență, întrucât în actul de constatare tehnico-științifică, s-a decis că urme de violare a corpului echipamentului de măsurare lipsesc și că modalitatea de intervenție asupra echipamentului de măsurare a fost una vizibilă în conformitate cu prevederile pct.151 al Regulamentului, adică prin defectarea sticlei. În mod corespunzător, a considerat straniu că acest moment nu a fost înregistrat în actul contestat. Totodată, reclamantul a rezumat că angajații pârâtului au încălcat prin acțiunile lor, suplimentar, prevederile din punctele 120, 121, 123 din Regulamentul sus citat.

DI Guștiuc Vitalie a subliniat că, în urma încălcărilor comise de angajații Î.M. „Rotalin Gaz Trading” S.R.L., au fost încălcate flagrant un șir de drepturi, or acesta a obținut cu drept de proprietate un imobil, ce nu a fost deconectat de la rețeaua de gaze naturale și, în conformitate cu punctul 34 din Regulamentul, era obligat să solicite furnizorului încheierea contractului de furnizare a gazelor naturale, sub sancțiunea prevăzută la punctul 35. Totuși, a precizat că nu a cunoscut aceste dispoziții normative, însă dacă pârâtul, în calitate de operator de rețea, ar fi respectat aceste prevederi și l-ar fi preavizat, dânsul, la fel, îndeplinea obligațiile imputate.

În consecință, reclamantul a opinat că actul de depistare a încălcării clauzelor contractuale nr. 221 din 27 iulie 2016, dispoziția de deconectare a instalațiilor de gaze naturale din 27 iulie 2016 și actul de demontare a echipamentului de măsurare din 27 iulie 2016 au fost emise contrar prevederilor legii, dar și cu încălcarea procedurii stabilite, ceea ce constituie temei de anulare a acestora în baza articolului 26 din Legea contenciosului administrativ.

Cu privire la pretenția anulării deciziei de recunoaștere a existenței clauzelor contractuale din 15 august 2016, pe care a primit-o la 22 august 2016, reclamantul a sugerat că este întemeiată, atât timp cât acest act a fost adoptat în baza actelor pe care le-a contestat supra, fiind un act subsecvent, dar și pentru că face referire la circumstanțe de fapt inexistente. Mai mult, a fost arătat, prin actul respectiv, s-a dispus calcularea consumului de gaze naturale cu aplicarea sistemului paușal pentru perioada de 1 an, făcând trimitere la punctul 151 din Regulamentul pentru furnizarea și utilizarea gazelor naturale. Totuși, reclamantul a pretins că acest calcul trebuia efectuat pentru o perioadă, ce nu ar depăși 3 luni, deoarece defecțiunile depistate la echipamentul de măsurare prin actul de constatare tehnico – științifică sunt calificate

ca fiind vizibile. Din considerentele relevate, a solicitat anularea facturii nr. 0000007207 din 12 august 2016, care a fost emisă în baza actelor contestate.

Reclamantul a apreciat paguba cauzată prin acțiunile pârâtului la suma de 5000 lei, întrucât a fost ilegal deconectat de la aprovizionare cu gaze naturale și învinuit că ar fi deteriorat intenționat echipamentul de măsurare a consumului de gaze și ar fi consumat fraudulos gaze naturale. În plus, a fost nevoit să se deplaseze în mun. Chișinău pentru efectuarea constatării tehnico-științifice și consultarea juriștilor, lipsind de la serviciu și suferind emoții negative.

Dl Guștiuc Vitalie a solicitat examinarea cauzei în lipsa sa și anularea actului de depistare a încălcării clauzelor contractuale nr. 212 din 27 iulie 2016, dispoziției de deconectare a instalațiilor de gaze naturale din 27 iulie 2016, actului de demontare a echipamentului de măsurare din 27 iulie 2016.

La fel, reclamantul a cerut anularea deciziei de recunoaștere a existenței clauzelor contractuale din 15 august 2016, calculului consumului de gaze naturale conform sistemului paușal pentru perioada de un an și facturii nr. 0000007207 din 18 august 2016, dar și repararea prejudiciului material în mărime de 5 000 lei.

Pe parcursul examinării cauzei, pârâtul Î.M. „Rotalin Gaz Trading” S.R.L. a depus referință în întâmpinarea cererii de chemare în judecată, prin care a cerut respingerea integrală a acțiunii (f. d. 29 – 30).

Prin hotărârea Judecătoriai Hîncești din 22 decembrie 2016, a fost respinsă acțiunea ca neîntemeiată (f. d. 47, 51 - 57).

Împotriva acestei hotărâri, reclamantul Guștiuc Vitalie a declarat apel motivat în termen legal. În rezultat, Î.M. „Rotalin Gaz Trading” S.R.L. a promovat o referință, solicitând respingerea cererii de apel.

Curtea de Apel Chișinău, prin decizia din 4 mai 2017, a respins apelul formulat de Guștiuc Vitalie și a menținut hotărârea Judecătoriai Hîncești din 22 decembrie 2016 (f. d. 76 – 85).

La adoptarea soluției, instanța de apel a reținut că, la 27 iulie 2016, locatarul imobilului, Stropșa Victor, a permis accesul la locul de consum personalului furnizorului Î.M. „Rotalin Gaz Trading” S.R.L., care a constatat încălcările grave a contractului, manifestate prin modificarea rețelelor interne ale gazoductului. La fel, a fost stabilit că nu a fost păstrat intact echipamentul de măsurare. Aceste neregularități au fost confirmate prin constatarea tehnico – științifică, efectuată la solicitarea lui Guștiuc Vitalie la Centrul de Expertize Independente din Republica Moldova (f. d. 83).

În privința deciziei de recunoaștere a existenței clauzelor contractuale din 15 august 2016, calculului consumului de gaze naturale conform sistemului paușal pentru perioada de un an și facturii nr. 0000007207 din 18 august 2016, instanța de

judecată a considerat că sunt legale, iar argumentele apelantului în această parte sunt lipsite de suport legal (f. d. 84).

În fine, instanța de control judiciar a statuat că Stropșa Victor, persoana în prezența căreia au fost încheiate actele contestate, deține calitatea de locatar și a fost de acord să semneze actele de control perfectate de Î.M. „Rotalin Gaz Trading” S.R.L., ceea ce-l definește pe acestea ca consumator final (f. d. 84).

Pentru a pronunța această decizie, instanța de apel s-a călăuzit de articolul 81 lit. c) și 83 alin. (5) din Legea nr. 108 din 25 mai 2015 cu privire la gazele naturale, punctele 34 și 37 din Regulamentul pentru furnizarea și utilizarea gazelor naturale, aprobat prin hotărârea ANRE nr. 415 din 25 mai 2011, dar și articolele 1 alin. (2), 7 alin. (1), 25 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 793 din 10 februarie 2000 contenciosului administrativ.

La 30 mai 2017, Curtea de Apel Chișinău le-a expediat participanților la proces copia deciziei integrale din 4 mai 2017 (f. d. 86).

La 3 iulie 2017, dl Guștiuc Vitalie a declarat recurs împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 4 mai 2017, solicitând casarea acesteia și a hotărârii primei instanței din 22 decembrie 2016, cu pronunțarea unei noi hotărâri de admitere a acțiunii. La fel, recurentul a cerut examinarea cererii sale în absența sa.

În motivarea ilegalității deciziei contestate, dl Guștiuc Vitalie a afirmat că instanța de apel a constatat, în lipsa unor probe, că Stropșa Victor este un locatar, pe când era un simplu oaspete în imobilul său. Astfel, având în vedere că împreună cu fratele său sunt proprietari ai casei, aceștia urmau a fi declarați consumatori finali.

Recurentul a invocat că instanța de apel a examinat superficial circumstanțele cauzei și nu s-a pronunțat asupra tuturor argumentelor invocate în cererea de apel. În acest sens, dl Guștiuc Vitalie a opinat că nu a fost demonstrat în fața instanței de fond modificarea de către consumator a rețelelor interne a gazoductului.

De asemenea, a fost specificat că constatările instanței de fond cu privire la faptul că sigiliul de la mecanismul de evidență lipsea nu au fost susținute prin probe. Or, în actele contestate inițial, este indicat că sigiliul de la echipamentul de măsurare a fost deteriorat, iar în actul constatării tehnico-științifice s-a constatat că sigiliul lipsește.

Dl Guștiuc Vitalie a pretins că instanța de apel a omis să examineze poziția acestuia referitoare la intervențiile stabilite prin constatarea tehnico – științifică, care se încadrează în cele vizibile, urmând a fi efectuat un calcul conform sistemului pausal de la data ultimei citi a indicațiilor echipamentului de măsurare și până la data depistării, însă nu mai mare de 3 luni. Cu toate acestea, intimatul a efectuat un calcul pentru un an.

La 27 iulie 2017, în conformitate art. 439 alin. (2) din Codul de procedură civilă, Curtea Supremă de Justiție a comunicat cererea de recurs Î.M. „Rotalin Gaz

Trading” S.R.L., informând că referința se depune în termen de o lună de la data primirii scrisorii. În mod corespunzător, dacă referința nu este prezentată în termenul stabilit, admisibilitatea recursului se decide în lipsa acesteia (f. d. 94).

Până la data examinării cauzei, intimatul nu a depus referință, prin care să-și exprime poziția cu privire la recursul declarat.

Examinând admisibilitatea recursului, conform art. 440 din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că cererea de recurs formulată de Guștiuc Vitalie este inadmisibilă, din următoarele motive.

În conformitate cu art. 439 alin. (3) Codul de procedură civilă, judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin.(2).

Materialele cauzei dovedesc faptul că recursul nu a fost examinat anterior, fiind respectate, totodată, dispozițiile art. 430 din Codul de procedură civilă, cu privire la subiecții abilitați cu dreptul de a depune recurs.

În conformitate cu art. 434 alin. (1) din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale.

Din materialele cauzei, rezultă că decizia integrală a instanței de apel din 4 mai 2017 a fost expediată în adresa părților la 30 mai 2017 (f. d. 86), însă nu există dovada recepționării efective a acesteia de către participanții la proces. Astfel, în atare împrejurare și pentru a nu admite o ingerință în dreptul de acces liber la justiție, instanța de judecată constată că recursul declarat de dl Guștiuc Vitalie la 7 iulie 2017 este depus în termenul prevăzut mai sus.

Luând în considerare circumstanțele prezentate, instanța conchide că cererea de recurs nu poate fi respinsă ca inadmisibilă în baza temeiurilor prevăzute de art. 433 lit. b), c), d) din Codul de procedură civilă.

În continuare, audiind raportul verbal al judecătorului-raportor cu privire la încadrarea temeiurilor invocate în recurs în dispozițiile art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție constată existența temeiului de inadmisibilitate prevăzut la art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) din Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural. Temeiurile declarării recursului sunt enumerate exhaustiv în alineatele (2), (3) și (4) ale acestui articol.

Rațiunea acestor dispoziții legale fundamentează ideea potrivit căreia judecarea recursului exercitat conform Secțiunii II-a, Capitolul XXXVIII din Codul de procedură civilă, are un caracter devolutiv și privește doar problemele de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, nu și temeinicia ei în fapt. În aceste condiții, trebuie observat caracterul extraordinar al aceste căi de atac, la care se poate recurge doar în cazurile excepționale enunțate de dispozițiile art. 432 alin. (2), (3), (4) din Codul de procedură civilă.

Din acest punct de vedere, completul Colegiului își propune să verifice esența și temeiurile recursului, dar și argumentele privind caracterul nelegal al deciziei atacate, în limitele în care au fost formulate și prin prisma drepturilor garantate de Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale (CEDO).

Instanța subliniază că în materie civilă Convenția nu garantează un drept de recurs, dar că o eventuală procedură de examinare a admisibilității acestuia face incident articolul 6 (a se vedea, *inter alia*, *Kukkonen v. Finlanda* (nr. 2), 13 ianuarie 2009, parag. 24; *Akaki Tchaghiashvili v. Georgia*, 2 septembrie 2014, parag. 34).

În plus, un stat care dispune de astfel de instanțe de recurs are obligația să se asigure că justițiabilii se bucură de principiile unui proces echitabil garantate de art. 6 alin. (1), în special de dreptul de acces la o instanță și de dreptul de a fi audiat. (a se vedea, *de exemplu*, *Erfar – Avef v. Grecia*, 27 martie 2014, parag. 39 – 40; *Lebedinschi v. Republica Moldova*, 16 septembrie 2015, parag. 32).

Cu privire la primul aspect, instanța de recurs observă că dreptul de acces la un tribunal al unei persoane poate fi limitat, inclusiv în cazul admisibilității contestațiilor înaintate prin intermediul căilor de atac, pentru că prin însăși natura sa, recursul trebuie reglementat de către stat, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere.

În acest sens, condițiile pentru autorizarea unei cereri introduse pe o cale de atac extraordinară pot fi mai stricte decât condițiile instituite pentru o cale de atac ordinară (a se vedea, *inter alia*, *Marc Brauer v. Germania*, 1 septembrie 2016, parag. 34; *Miessen v. Belgia*, 16 octombrie 2016, parag. 64).

În același timp, în jurisprudența sa consecventă, Curtea Europeană a precizat că interpretarea normelor de procedură reprezintă o chestiune de drept intern și ține, în principiu, de competența instanțelor să evalueze motivele de admisibilitate a unei cereri de acest tip (*a se vedea*, *de exemplu*, *Kukkonen v. Finlanda* (nr. 2), *ibidem*, parag. 25; *Vučković și alții v. Serbia (excepții preliminare)*, 25 martie 2014, parag. 80; *Miessen v. Belgia*, *ibidem*, para. 70).

Astfel, în conformitate cu art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin.(2), (3) și (4).

În același context, alin. (2) și (3) ale art. 432 din Codul de procedură civilă prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alineatul (4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin.(3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au condus sau ar fi putut conduce la soluționarea greșită a pricinii, în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară sau în cazul în care erorile comise au condus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Prin urmare, reglementările referitoare la formalitățile și termenele impuse de articolele 433 și 432 alin. (2)-(4) din Codul de procedură civilă urmăresc protejarea interesului părții, dar și competența asigurării interpretării unitare a legii de către Curtea Supremă de Justiție. Aceste limitări urmăresc un scop legitim, îndeplinind cerințele securității juridice și buneii-administrații a justiției (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Beniamin Nersesyan v. Armenia*, 19 ianuarie 2010, parag. 22; *Erfar – Avef*, ibidem, parag. 41, *Marc Brauer*, ibidem, parag. 35; *Miessen*, ibidem, parag. 67; *Trevisanato v. Italia*, 16 decembrie 2016, parag. 36 - 37).

În speță, instanța observă că în cererea de recurs, declarată de către dl Guștiuc Vitalie, nu a fost indicat nici un temei consemnat în art. 432 din Codul de procedură civilă, fiind formulată contrar cerințelor obligatorii din art. 432 alin. (1) și 437 alin. (1) lit. f) din Codul de procedură civilă. Mai mult, recurentul a invocat că instanța de apel a interpretat eronat legea în baza articolului 387 lit. c) din Codul de procedură civilă, care constituie temeiuri de admitere a unei cereri în ordine de apel, dar nu în ordine de recurs.

Completul judiciar notează că-i revine obligația de a verifica dacă argumentele recurentului, rezumate mai sus, întrunesc condițiile necesare pentru a declara admisibil cererea acestuia, inclusiv dacă normele de drept invocate în favoarea punctului său de vedere sunt incidente la soluționarea fondului cauzei.

Prin urmare, completul de judecată amintește că, la pronunțarea deciziei din 4 mai 2017, instanța de apel s-a călăuzit de articolul 81 lit. c) și 83 alin. (5) din Legea nr. 108 din 25 mai 2015 cu privire la gazele naturale, punctele 34 și 37 din Regulamentul pentru furnizarea și utilizarea gazelor naturale, aprobat prin hotărârea ANRE nr. 415 din 25 mai 2011, dar și articolele 1 alin. (2), 7 alin. (1), 25 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 793 din 10 februarie 2000 contenciosului administrativ.

Cu privire la acest aspect, instanța de judecată subliniază că recurentul nu a criticat textele de lege aplicate de instanța de apel. Mai mult, nu a dat detalii cu privire încălcările comise de instanța de apel pe care le-ar fi considerat esențiale, atât timp cât toate actele contestate au fost considerate legale.

Din analiza conținutului cererii de recurs, reiese în mod cert că încălcările invocate, exprimate sub forma unor enunțuri generale, fără a fi aprofundate, nu permit încadrarea lor în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) sau (4) din Codul de procedură civilă. Deci, în mod evident, lipsește o formulare suficientă și adecvată în ceea ce privește chestiunea de drept pusă în discuție pentru a identifica esența cererii de recurs și ilegalitatea deciziei contestate, impuse de art. 437 alin. (1) lit. f) din Codul de procedură civilă.

Cât privește dreptul justițiabilului „de a fi audiat”, garantat de Convenție, instanța notează că obligația de a motiva o hotărâre judecătorească poate varia în funcție de natura deciziei în cauză (a se vedea, *inter alia*, *Helle v. Finlanda*, 19 decembrie 1997, parag. 55; *Latourniere v. Franța*, 10 decembrie 2002, parag. 2; *Hansen v. Norvegia*, 2 octombrie 2014, parag. 71 – 74). De fapt, în concepția instanței europene, art. 6 alin. (1) nu impune motivarea detaliată a deciziei unei instanțe de recurs care, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge un recurs, ca fiind „lipsit de șanse de succes” (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Kukkonen v. Finlanda* (nr. 2), *ibidem*, parag. 24; *Beniamin Nersesyan*, *ibidem*, parag. 23 – 24; *Akaki Tchaghiashvili*, *ibidem*, parag. 34 sau *Papaioannou v. Grecia*, 2 iunie 2016, parag. 45).

Mai mult, în lipsa unor observații din partea recurentului Guștiuc Vitalie, instanța observă că acesta a formulat prezenta cerere după ce a beneficiat de o procedură contradictorie pe fond și a avut posibilitatea de a fi audiat de o primă instanță și de o instanță de apel, care au fost competente de a examina toate chestiunile de fapt și de drept relevante litigiului (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Levages Prestations Services v. Franța*, 23 octombrie 1996, parag. 48; *A. Menarini Diagnostics S.R.L. v. Italia*, 27 septembrie 2011, parag. 59; *Akaki Tchaghiashvili*, *ibidem*, parag. 34).

În sfârșit, în limitele impuse de art. 439 alin. (3) din Codul de procedură civilă, instanța conchide că recursul dedus judecății nu corespunde cerinței de a fi „efectiv”, adică nu s-a bazat exclusiv pe chestiuni de drept, care ar cuprinde încălcări esențiale sau aplicări eronate a normelor de drept material sau procedural din partea instanței judecătorești ierarhic inferioară.

Din aceste raționamente, completul Colegiului constată existența temeiului prevăzut la art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă. Deci, conjunctură stabilită mai sus confirmă că există un raport rezonabil de proporționalitate între mijloacele folosite și scopul urmărit, iar, în viziunea instanței, însăși esența dreptului de acces la instanță nu a fost afectată.

În conformitate cu art. 440 alin.(1) din Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra

inadmisibilității recursului. Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Astfel, având în vedere circumstanțele stabilite *supra*, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție decide în mod unanim că recursul declarat de către Guștiuc Vitalie nu ridică probleme de drept și nu poate fi acceptat spre examinarea în fond, urmând a fi considerat inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Se consideră inadmisibil recursul declarat de Guștiuc Vitalie.
Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
Judecătorul

Tatiana Vieru

Judecători

Tamara Chișca - Doneva

Luiza Gafton